

Sygn. I C 617/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2017 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w K.

przeciwko E. G.

z udziałem po stronie pozwanej interwenienta ubocznego Stowarzyszenia (...) (...)” z/s w L.

o zapłatę

orzeka

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) (...) z siedzibą w K. na rzecz pozwanej E. G. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. oddala wniosek interwenienta ubocznego Stowarzyszenia (...) (...)” z/s w L. o przyznanie kosztów procesu na jego rzecz.

Sygn. akt I C 617/17

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. B., w pozwie złożonym w dniu 30 grudnia 2016 r. (data stempla pocztowego) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej E. G. kwoty 45008,63 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana w dniu 21 września 2009 r. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki. W związku z brakiem spłaty należności Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego następnie skierował wniosek do Komornika o wyegzekwowanie należności. Powód nabył od Banku wierzytelność na podstawie umowy z dnia 29 czerwca 2015 r. Łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień wytoczenia powództwa wynosi: 167285,58 zł na co składa się: 86053,67 zł pozostałego do spłaty kapitału, 71136,85 zł suma odsetek karnych, 9986,95 zł odsetek ustawowych oraz 108,11 zł tytułem kosztów. Niniejszym pozwem powód dochodzi część kapitału głównego. W związku z faktem, iż pozwana wezwana do zapłaty, nie uiściła na rzecz powoda

żądaney kwoty, skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego w ocenie powoda okazało się konieczne i uzasadnione. (pozew k. 5-8 akt)

W dniu 15 lutego 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w całości zostało uwzględnione żądanie pozwu. (nakaz k. 46 akt).

Pozwana E. G., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. P., skutecznie złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła go w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła zarzut niewykazania przez powoda istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, braku legitymacji materialnej po stronie powoda, błędnego wyliczenia dochodzonej pozewem kwoty. Pozwana podkreśliła, że powód przedłożył niepoświadczone za zgodność z oryginałami kserokopie dokumentacji bankowej, które ze względu na brak ich poświadczenia nie są dokumentem. Ponadto powód nie wskazał za jaki okres została wyliczona dochodzona pozewem kwota. (sprzeciw k. 51-56 akt).

Pismem z dnia 5 czerwca 2017 r. Stowarzyszenie (...) (...)” z siedzibą w L. zgłosiło przystąpienie do procesu po stronie pozwanej. Stowarzyszenie było reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. M..

Stowarzyszenie wносиło o oddalenie powództwa z powodu przedawnienia roszczenia. Ponadto wносиło o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. (pismo k. 67-72 akt).

Uzupełniając braki pozwu powód pismem z dnia 7 czerwca 2017 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz dołączył do pisma dokumenty stanowiące podstawę dochodzonego roszczenia w formie kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem. (pismo z załącznikami k. 90-113 akt).

Na podstawie art. 78 k.p.c. postanowieniem z dnia 14 czerwca 2017 r. Sąd dopuścił Stowarzyszenie (...) (...)” z siedzibą w L. do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej E. G. (postanowienie k. 115 akt).

Biorący udział w rozprawie pełnomocnik Stowarzyszenia podtrzymał dotychczasowe stanowisko (protokół k. 115, 120 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 września 2009 r. E. G. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Na mocy tej umowy bank udzielił pożyczki w wysokości 91029,46 zł, którą pożyczkobiorczyni zobowiązała się spłacić w 120 miesięcznych ratach (dowód: kserokopia umowy k. 20-25 akt).

W związku z niewywiązywaniem się z umowy przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 21 marca 2012 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt I Co 745/12 postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2012 r. nadał klauzulę wykonalności z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 182058,92 zł. Na podstawie tego tytułu egzekucyjnego była prowadzona egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie M. W., egzekucja nie była skuteczna (dowód: dokumenty w aktach I Co 745/12 tutejszego Sądu, dokumenty w aktach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie M. W. Km 3040/13).

Umową cesji z dnia 29 czerwca 2015 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeniósł na rzecz (...) (...) z siedzibą w K. wierzytelność przysługującą mu wobec E. G. (dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 99-112 akt).

O przeniesieniu wierzytelności E. G. została zawiadomiona przez cedenta pismem z dnia 26 lipca 2016 r. (dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 97 akt).

Tego samego dnia (...) (...) z siedzibą w K. wezwał E. G. do zapłaty, na które ta nie odpowiedziała. (dowód: wezwanie do zapłaty – k. 98 akt).

E. G. dotychczas nie zapłaciła należności wynikających z umowy pożyczki nr (...) (bezsporne).

Łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień wytoczenia powództwa wynosi: 167285,58 zł na co składa się: 86053,67 zł pozostałego do spłaty kapitału, 71136,85 zł suma odsetek karnych, 9986,95 zł odsetek ustawowych oraz 108,11 zł tytułem kosztów. Niniejszym pozwem powód dochodzi część kapitału głównego (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów oraz dokumentów dołączonych do akt spraw: I Co 745/12 tutejszego Sądu, Km 3040/13 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie M. W..

Sąd nie znalazł podstaw do podważania wiarygodności dokumentów. Pozwana podniosła zarzut niewykazania przez powoda istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, braku legitymacji materialnej po stronie powoda, błędnego wyliczenia dochodzonej pozwem kwoty. Jednakże braki te zostały przez powoda uzupełnione. Powód do pisma z 7 czerwca 2017 r. dołączył dowody którymi wykazał przejście na niego uprawnień z tytułu zawartej umowy z bankiem. Po złożeniu uzupełniających dokumentów żadna ze storn nie kwestionowała ich prawdziwości. Powyższe dowody w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód (...) (...) z siedzibą w K. dochodzi w niniejszej sprawie od pozwanej E. G. zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) zawartej pomiędzy E. G. a (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Na mocy tej umowy bank udzielił pożyczki w wysokości 91029,46 zł, którą pożyczkobiorczyni zobowiązała się spłacić w 120 miesięcznych ratach.

Pozwana E. G. w toku procesu przyznała, iż zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przedmiotową umowę pożyczki. Pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu powód (...) (...) z siedzibą w K. wykazał w toku procesu, że nabył skutecznie na podstawie przelewu wierzytelności, wierzytelność przysługującą pierwotnie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w stosunku do pozwanej E. G.. Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona umowa pożyczki nr (...) zawarta przez pozwaną z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz umowa przelewu zawarta pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a (...) (...) z siedzibą w K..

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 512 zd 1 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten przewiduje tzw. ochronę dłużnika przed konsekwencjami spłaty swojej wierzytelności byłemu wierzycielowi, która to ochrona kończy się bądź z momentem zawiadomienia go przez cedenta o przelewie, bądź też z chwilą dowiedzenia się przez dłużnika o przelewie z jakiegokolwiek innego źródła. W niniejszej sprawie pierwszy z zarzutów pozwanego nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd, albowiem nie dokonał on rzecz cedenta – czyli nie uprawnionego, po dokonaniu cesji wierzytelności – spełnienia przedmiotowego świadczenia nawet w części. Natomiast - w ogólności - istota podniesionego przez pozwanego zarzutu sprowadza się do tego, iż w przypadku nie zawiadomienia przez cedenta dłużnika o przelewie wierzytelności dłużnik może zwolnić się z długu poprzez jego zapłatę dotychczasowemu wierzycielowi. W niniejszej sprawie nie można w żadnym razie mówić o jakimkolwiek działaniu dłużnika zmierzającym do wygaszenia zobowiązania.

Kolejno należy wskazać, iż Sąd ustalił, że w dniu 21 września 2009 r. E. G. zważyła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...). Wobec braku płatności pożyczkodawca wystawił przeciwko pożyczkobiorcy bankowy

tytuł egzekucyjny z dnia 21 marca 2012 r. zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 13 kwietnia 2012 r. w sprawie I Co 745/12, stanowiący postawę prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie M. W. w sprawie Km 3040/13. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone prawomocnym postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 r.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04), a także nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03).

Zgodnie z art. 124 § 2 k.c., w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do pozwanej E. G., który następnie, po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności, był podstawą prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie, podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16, zgodnie z którą, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). W uzasadnieniu tej uchwały Sądu Najwyższego wskazał, że zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń. Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.), a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia. Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie III CZP 9/04, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie III CZP 129/05, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu

egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzyciela, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzyciela nie będący bankiem nabywa wierzyciela w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzyciela zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzyciela nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem”.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie IV CSK 422/08 wskazał, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności może być prowadzona egzekucja tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd akcentujący specyfikę wierzyciela objętego bankowym tytułem egzekucyjnym. Podkreśla się, że wyposażając banki w uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, ustawodawca przyznał im „przywilej kwalifikowany i wyjątkowy”; umożliwił im realizację roszczeń cywilnoprawnych bez konieczności ich dochodzenia w sądowym postępowaniu rozpoznawczym. Z tego względu w ustawie - Prawo bankowe wytyczone zostały ścisłe ramy prawne dopuszczalności posłużenia się przez bank bankowym tytułem egzekucyjnym w celu dochodzenia wierzyciela od jego dłużników (art. 97 ust. 1 i 2). Umożliwienie nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz nabywcy wierzyciela bankowego oznaczałoby w rzeczywistości rozszerzenie przywileju przyznanego tylko bankom na wszystkich nabywców takiej wierzyciela, to zaś byłoby nie do pogodzenia z kwalifikowanym i wyjątkowym charakterem tego przywileju. Z tego powodu Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 kwietnia 2004 r. w sprawie III CZP 9/94 oraz w wyroku z dnia 21 września 2005 r. w sprawie V CK 152/05 przyjął, że w tym zakresie art. 96 i 97 prawa bankowego - ze względu na swój charakter - stanowią *leges speciales* w stosunku do art. 788 § 1 k.p.c.. W związku z tym należy uznać, że na podstawie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, może być prowadzona jedynie egzekucja wierzyciela bankowego i tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby. Należy dodać, że to stanowisko znajduje potwierdzenie w treści art. 98 prawa bankowego, w którym wymienia się sytuacje, w których bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą do egzekucji przeciwko osobie trzeciej. Wśród tych sytuacji ustawodawca nie wskazał przelewu wierzyciela bankowego. Wyliczenie zawarte w art. 98 jest wyczerpujące, co dodatkowo przemawia za tezą

sformułowaną w orzecznictwie, iż wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym nie może być przedmiotem przelewu na rzecz podmiotu niebędącego bankiem.

W tej sytuacji skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do podmiotów w tym postępowaniu występujących, a nie funduszu sekurytyzacyjnego. Tym samym powód powinien wytoczyć proces zanim upływie 3 lata od kiedy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd nadał klauzulę wykonalności.

W niniejszej sprawie klauzula wykonalności została nadana bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi E. G. postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2012 r. Jak wskazano na wstępie, powództwo zostało wytoczone w niniejszej sprawie w dniu 30 grudnia 2016 r.

Uznać zatem należy, że w dacie wytoczenia powództwa, roszczenie było przedawnione stosownie do art. 118 k.c. i tym samym zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną okazał się skuteczny.

W związku z powyższym Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda w całości. Na koszty składają się koszty poniesione przez powoda oraz koszt związany z udziałem pełnomocnika reprezentującego pozwaną, ustalony na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. poz. 1667).

W niniejszej sprawie po stronie pozwanej brał udział interwenient uboczny Stowarzyszenie (...) (...)” z siedzibą w L.. Zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu pomiędzy interwenientem ubocznym niesamoistnym a przeciwnikiem strony, do której przystąpił reguluje art. 107 k.p.c.

W przypadku interwenienta ubocznego zasadą jest nierozstrzygnięcie o kosztach pomiędzy nim a przeciwnikiem strony, do której przystąpił, a tym bardziej pomiędzy interwenientem a stroną, do której przystąpił. Przyznanie interwenientowi kosztów interwencji dopuszczalne jest tylko od przeciwnika strony, do której interwenient przystąpił, i tylko wtedy, gdy jest to uzasadnione wynikiem sprawy. Nawet wtedy, gdy przesłanki te zachodzą, zasądzenie tych kosztów możliwe jest w drodze wyjątku. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w postanowieniu z dnia 8 stycznia 1998 r., (I ACz 7/98, OSAB 1998, nr 1, poz. 10), przyznanie kosztów procesu interwenientowi ubocznemu zależy od oceny, czy jego wstąpienie do procesu połączone było z rzeczywistą potrzebą obrony jego interesów i czy podjęte przez niego czynności procesowe zmierzały do tej właśnie obrony.

W niniejszej sprawie reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika byli: pozwana i działający po stronie pozwanej Stowarzyszenie (...) (...)” z siedzibą w L.. Koszty jednoczesnego korzystania z pomocy kilku adwokatów (radców prawnych, rzeczników patentowych, doradców restrukturyzacyjnych) mają za sobą ustawowe domniemanie niezbędności tylko w granicach kosztów jednego adwokata (radcy prawnego, rzecznika patentowego, doradcy restrukturyzacyjnego). Do sądu należy ocena, czy okoliczności i istota sporu wymagają, aby każdy ze współuczestników był reprezentowany przez własnego adwokata (T. Bukowski, Rozstrzygnięcie o kosztach procesu cywilnego, Warszawa 1971, s. 100).

Ponieważ pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zdaniem Sądu istota sporu nie wymagała udziału więcej niż jednego profesjonalnego pełnomocnika i dlatego nie przyznał kosztów na rzecz interwenienta ubocznego.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)